

**POLSKA
RZECZPOSPOLITA
LUDOWA**

**URZĄD
PATENTOWY
PRL**

OPIS PATENTOWY 96171

**Patent dodatkowy
do patentu _____**

Zgłoszono: 23.09.75 (P. 183523)

Pierwszeństwo: 23.09.74 dla zastrz. 5
24.09.74 dla zastrz. 1, 2
13.08.75 dla zastrz. 4, 6
Szwajcaria

Zgłoszenie ogłoszono: 03.07.76

Opis patentowy opublikowano: 15.12.1978

MKP A41f 1/04
A44b 21/00

Int.Cl.² A41F 1/04
A44B 21/00

CZYTELNIA

Urzędu Patentowego
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

Wórcza wynalazku: _____

Uprawniony z patentu: Kade Patentverwertungs AG, Glarus (Szwajcaria)

Przestawny zamek pętlicowy

Przedmiotem wynalazku jest przestawny zamek pętlicowy, zawierający samoprzyczepną taśmę włókienniczą, zwłaszcza do wyrobów gorseciarskich oraz element łącznikowy lub spinający z co najmniej jednym środkiem mocującym, wokół którego jest owinięta taśma włókiennicza, która po stronie wewnętrznej jest ukształtowana w postaci welurowatej, pętlicowatej, negatywowej części mocującej, a ponadto jest wyposażony w pozytywną kształtkę zatrząskową oraz prowadnik taśmy zaopatrzony w pętlę.

Taki przestawny zamek pętlicowy jest stosowany korzystnie zarówno do regulowania długości taśm nośnych stanika, jak również do przestawiania zamka spinającego stanik od strony pleców.

Znane i stosowane nastawniki do taśm nośnych, a mianowicie suwaki ślizgowe z tworzywa sztucznego, klamra do taśmy nośnej wykonana z polakierowanego metalu i przestawna sprzączka do taśmy nośnej, wszystkie mają silnie zaznaczające się wady, dlatego też od wielu lat zarówno wytwórcy elementów przestawnych jak i producenci wyrobów gorseciarskich poszukują lepszych, tańszych i łatwiejszych w obsłudze elementów przestawnych, jak dotychczas nie znalazłszy lepszego, bardziej użytecznego rozwiązania.

Wszystkie trzy znane elementy przestawne mają wspólną wadę, a mianowicie nastawianie ich jest stosunkowo skomplikowane i niewygodne, a zwłaszcza z tego powodu, że elementy przestawne bezpośrednio dolegają do ciała używającej je osoby.

Wymieniony suwak ślizgowy, który ma dwa szczelinowate otwory przelotowe, ma ponadto tę wadę, że jeżeli szerokość i grubość taśmy nośnej nie odpowiadają dokładnie wymiarom tych otworów, to po owinięciu środkowego żebra tego suwaka przez taśmę nośną i po zszyciu jej, przeciąganie taśmy nośnej przez oba otwory szczelinowate jest bardzo utrudnione, a w związku z tym czasochłonne i kłopotliwe. Ponieważ szerokość i grubość taśm nośnych w około 50% wszystkich używanych dzisiaj elastycznych taśm nośnych znacznie odbiega od normy, dalszą wadą takiego suwaka ślizgowego stosowanego jako element przestawny jest to, że osobie, która go nosi, uniemożliwia przestawianie go w przypadku, gdy taśma nośna jest za gruba lub za szeroka, a w odwrotnym przypadku, to jest wtedy, gdy taśma nośna jest za cienka lub za wąska suwak ślizgowy nie spełnia swej funkcji mocowania taśmy nośnej, ponieważ pod wpływem sił rozciągających, powstających pod wpływem noszenia go zamek ześlizguje się.

W przypadku wymienionej klamry do taśmy nośnej idzie o nastawną klamrę z metalu wykrojoną, następnie polakierowaną, a przy tym zaopatrzoną w dolnym swym zakresie w szczelinę, przez którą jest przeciągnięta końcówka miseczki stanika i następnie przyszyta w celu jej zamocowania. Samą taśmę nośną przeciąga się przez wymienioną szczelinę klamry a końcówkę taśmy nośnej osoba nosząca stanik wprowadza następnie pod miseczkę stanika, co przeszkadza w prawidłowym ułożeniu się stanika.

Przy stosowaniu elementu nastawnego o takiej postaci wykonania występują takie same trudności, jakie zostały opisane w odniesieniu do suwaka ślizgowego w przypadku gdy taśma nośna nie posiada stałej zgodnej z wyznaczoną szerokości i grubości.

Koszt wytworzenia takiej klamry do taśmy nośnej jest stosunkowo wysoki, uwarunkowany jej wykrawaniem, lakierowaniem i montażem. Również mocowanie takiej klamry do stanika i następne przeciąganie taśmy nośnej przez klamrę i jej dolną szczelinę jest czasochłonne i trudne i to zarówno w przypadku przemysłowego wytwarzania staników jak również w przypadku późniejszego używania stanika.

Wadą takiej klamry do taśmy nośnej, wynikającą z jej polakierowania jest ponadto to, że na przykład piecowy lakier nitro już po kilku praniach odchodzi od krawędzi klamry, która na skutek tego zaczyna rdzewieć.

Z chwilą rozpoczęcia się tego procesu już po krótkim czasie następuje całkowite przedziewienie klamry.

Przestawna sprzączka do taśmy nośnej ma trzy szczeliny, przez które trzeba wielokrotnie przeciągać taśmę nośną i jest mocowana do końcówki miseczki stanika w podobny sposób co klamra do taśmy nośnej. Wadą tej sprzączki przestawnej jest to, że końcówka taśmy nośnej wystaje ze stanika ku górze, i to wystawianie, często zręczną i w innym kierunku staje się widoczne, a odznacza się szczególnie silnie w przypadku noszenia przezroczystego ubioru. Osoby używające takiej klamry ze względów estetycznych przyszywają tę końcówkę taśmy nośnej do taśmy nośnej, co z kolei ma tę wadę, kiedy po pewnym okresie czasu zmniejszy się elastyczność taśmy nośnej na skutek jej użytkowania, w celu dostosowania długości taśmy nośnej do potrzeb trzeba odpruć tę końcówkę taśmy nośnej i ponownie ją przyszyć.

Również i w tej postaci wykonania elementu przestawnego występują te same trudności, jakie zostały opisane w odniesieniu do suwaka ślizgowego, w przypadku gdy taśma nośna nie ma stałej, zgodnej z normą szerokości i grubości.

Podane przykłady wykonania elementu przestawnego mają ponadto jeszcze tę wadę, że na skutek konieczności często wielokrotnego nałożenia na siebie taśmy nośnej w zakresie nastawników do taśmy nośnej, miejsca takiego jej nałożenia na siebie taśmy nośnej lub końcówki miseczki stanika odznaczają się na ubiorze swą grubością.

Znane zamki przestawne stosuje się poza tym tylko do stosunkowo gładkich taśm nośnych. Natomiast problem stosowania taśm nośnych ozdobnych, na przykład posiadających wzorzystą fakturę na swej powierzchni lub zaopatrzonej w koronki pozostaje stale jeszcze nie rozwiązany ze względu na możliwości regulacji.

W znanych nastawnych zamkach do staników zawierających hak i ucho możliwość regulacji taśmy nośnej uzyskuje się przez to, że w większości przypadków umieszcza się obok siebie dwa ucha w odległości 18 mm, tak więc rzeczywisty zakres regulacji stanika, dzięki możliwości zaczepiania haka o te dwa ucha, wynosi również 18 mm, podczas gdy różnica w obwodzie staników pomiędzy kolejnymi numerami staników wynosi 50 mm.

Ten najczęściej używany hakowo-oczkowy zamek przestawny ma tę wadę, że nie pokrywa różnicy wielkości staników wynoszącej 50 mm, a ponadto cały zamek przestawny odznacza się na ubiorze, ponieważ ma znaczną grubość, na skutek tego, że w skomplikowanym procesie wytwarzania taśm do haków i uch trzeba nałożyć na siebie wiele warstw materiału przy łączeniu ze stosunkowo grubymi drutami metalowymi w skomplikowany sposób ukształtowanymi do postaci haków i uch.

W znanym zamku pętlicowym, według opisu ogłoszeniowego nr 2319887 RFN jest zastosowany element łącznikowy, mający dwa żebra mocujące, wokół których jest przeciągnięta jedna z końcówek łączonych taśm. Na jednej z tych końcówek taśmy znajduje się część łącznikowa, spełniająca rolę ucha a w pewnej odległości osiowej od niej znajduje się druga część łącznikowa, zatrzaskowa, spełniająca rolę haka. Te części taśm samoprzyczepnych służące jako właściwe elementy spinające trzeba odrywać od siebie przy każdym otwieraniu zamka. Trudności powstające przy wprowadzaniu stosunkowo grubych taśm do szczelin przewodniczych elementów łącznikowych zostały pokonane przez wykonanie odpowiednio szerokich szczelin przewodniczych. W tym celu, aby tego rodzaju zamek pętlicowy mógł właściwie spełniać swoją funkcję, część uchowa jest stosunkowo ściśle tkana lub dziewiona, a jej ucha są wykonane z mocnych i stosunkowo grubych i twardych nitok jednowłóknowych, zgodnie z ówczesnym stanem techniki. Tak mocne ucha trzeba było zastosować dlatego, aby części zamka nie utraciły zbyt szybko swej przyczepności na skutek ciągłego otwierania i zamykania zamka. Z doświadczenia wiadomo bowiem, że podczas każdego otwierania zamka pewna liczba uch ulega rozerwaniu, zmniejszając jego funkcjonalność.

Znane zamki pętlicowe posiadają istotne wady już tylko ze względu na konstrukcję części uchowych. Grubość taśm o znanych postaciach wykonania jest stosunkowo duża. Taśma taka w przypadku zastosowania do zamków do staników odstaje i łatwo się odznacza, zwłaszcza w przypadku używania lekkiej odzieży. Szczeliny w łącznikach muszą być odpowiednio szerokie aby umożliwić jej przeciągnięcie, na skutek czego trzeba stosować szerokie łączniki. Poza tym ze względu na grubość części uchowych oba obszary przyczepne są umieszczone w odstępie od siebie, przy tym szczeliny korzystnie zastosowanych łączników, w celu umożliwienia wysunięcia spoza żebra środkowej części taśmy, są zakończone rowkami. Ponadto stosunkowo twarde, sztywne i grube części uchowe, którymi podczas ich nastawiania często ociera się skórę, powodują jej podrażnienie. Wreszcie umieszczenie części zatrzaskowych w odległości od siebie powoduje ograniczenie zakresu regulacji obwodu stanika ze względu na oddalenie od siebie krawędzi obszarów przyczepnych.

Opisany układ części uchowych i części zatrzaskowych posiada poza tym niedogodności technologiczne polegające na tym, że oddzielnie przyszywa się oba te elementy spinające, co oznacza nieciągłość procesu i wysokie koszty wytwarzania. Wreszcie zamek pętlicowy wytworzony w ten sposób cechuje absolutny brak stateczności poprzecznej pomiędzy obszarami przyczepnymi. Przy tego rodzaju układzie zamka zakres regulacji w stosunku do wymiarów zamka jest znikomo mały. Na skutek tego zastosowanie u takiego zamka na przykład do staników bez zmiany kroju części stanika jest zasadniczo niemożliwe. Nawet jednak, zmiana kroju końcówek stanika nie zdaje się na wiele, ponieważ zastosowanie tego rodzaju zamka powoduje zniekształcenie stanika, a to dlatego, że nieproporcjonalnie szeroki zamek uniemożliwia prawidłowe ułożenie się taśmy nośnej w plecowej części stanika.

Okazało się też, że podczas prania, zwłaszcza w pralce, końcówka taśmy zaopatrzona w część hakową łatwo oddziela się od przedniej części taśmy, powodując zagrożenie dla pozostałych części bielizny czy też stanika pranych w tym czasie w pralce. Ostre końcówki części hakowej taśmy mogą mianowicie spowodować w przebiegu prania uszkodzenie pranej bielizny czy samego stanika.

Dalszą niedogodnością tego stanika jest to, że dokładne umiejscowienie części hakowej względem części uchowej wymaga pewnej zręczności. Dociskanie do siebie końcówek taśmy utrudnia to, że znajdują się one poza polem widzenia osoby zakładającej sobie stanik. Uniemożliwia jej to podczas łączenia dokładne umieszczenie tych końcówek jednej nad drugą i dokładne ich zaciśnięcie. W przypadku niedokładnego ustawienia jednej końcówki względem drugiej ostre haki mogą ocierać o skórę i powodować jej podrażnienie.

Jakkolwiek od ponad dziesięciu lat prawie wszyscy wytwórcy wyrobów gorseciarskich, a wielu przypadkach również wytwórcy zamków samoprzyczepnych starali się udoskonalić ten skądinąd znany zamek samoprzyczepny do postaci zamka przestawnego, aby można go było stosować do wyrobów gorseciarskich, mimo olbrzymiego zapotrzebowania ze strony użytkowniczek a także przemysłu starającego się zaspokoić to zapotrzebowanie, nie udało się dotychczas znaleźć ani jednego użytecznego rozwiązania.

Celem niniejszego wynalazku jest skonstruowanie zamka przestawnego do wyrobów gorseciarskich lub innych podobnych wyrobów, którego konstrukcja umożliwiłaby wielorakie jego zastosowanie, wolnego od wymienionych wad znanych zamków przestawnych i umożliwiającego łatwą regulację obwodu staników, a przy tym dającego się wykonać tym samym sposobem i z tych samych materiałów.

Cel ten według wynalazku został osiągnięty przez to, że na jednej końcówce taśmy włókienniczej, pomiędzy wewnętrzną, negatywową warstwę pętlicową taśmy włókienniczej, a pozytywową kształtką zatrzaskową jest tak umiejscowiony i zamocowany przewodnik, że umożliwia pozytywowej kształtce zatrzaskowej utworzenie trwałego połączenia samoprzyczepnego z negatywową, wewnętrzną warstwą pętlicową taśmy włókienniczej, rozłączanego wyłącznie w przypadku potrzeby regulacji długościowej.

Przedmiot wynalazku jest uwidoczniony w przykładzie wykonania na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia przewodnik w widoku z góry, fig. 2 — przewodnik zamocowany na wolnej końcówce taśmy, fig. 3 — zamek przestawny według fig. 1 w rzucie bocznym, a fig. 4 — zamek przestawny przed przeprowadzeniem regulacji długościowej, w rzucie perspektywicznym.

Na fig. 1 jest przedstawiony przewodnik 10, składający się ze środniczki mocującej 11 i otwartej pętli 12. Korzystnie stosuje się również pętlę zamkniętą 12. Środek mocujący 11 służy do zamocowania przewodnika 10 do taśmy włókienniczej. Środek mocujący 11 może być również zaopatrzonej w otwór, przedstawiony na fig. 1 linią kreskową 13. Przewodnik 10 jest połączony z taśmą włókienniczą za pomocą szycia lub zgrzewania.

Na fig. 2 jest przedstawiony przykład zamocowania przewodnika 10 do tylnej końcówki 1b taśmy włókienniczej. Środek mocujący 11 jest umieszczony pomiędzy taśmą włókienniczą 1 a pozytywową kształtką zatrzaskową 14, która na fig. 2 jest przedstawiona w wykroju.

Według fig. 3 i 4 zewnętrzna końcówka 1a elastycznej lub nieelastycznej taśmy włókienniczej 1 jest przewleczona przez łącznik 3 za żebro łącznikowe 3a oraz przeciągnięta przez pętlę 12 przewodnika 10

przedstawionego dokładnie na fig. 1 i 2. Końcówka 1a jest przy tym, w przypadku zastosowania zamka przestawnego do łączenia taśmy nośnej stanika, jest połączona z końcówką plecową miseczki stanika, nie przedstawionej na rysunku. Górna końcówka 2a miseczki stanikowej 2 jest przewleczona poza żebro łącznikowe 3b i zszyta z pozostałą częścią końcówki miseczki stanikowej 2. Taśma nośna może być wykonana zarówno z materiału elastycznego jak i nieelastycznego.

Wewnętrzna warstwa 4 elastycznej lub nieelastycznej taśmy włókienniczej 1 jest wykonana sposobem tkackim lub dziewiarskim w postaci welurowatej, pętlicowatej, negatywowej części samoprzyczepnej.

W przeciwieństwie do znanych zamków samoprzyczepnych wewnętrzna warstwa 4 taśmy włókienniczej 1 jest wykonana korzystnie z bardzo cienkich nitek wielowłóknowych, tworzących niezliczoną ilość pętlic, nadających warstwie materiału o wyglądzie weluru cechę samoprzyczepności. Warstwa ta zachowuje cechę samoprzyczepności tylko w przypadku jedno- lub kilkakrotnej regulacji długościowej połączenia samoprzyczepnego, a nie nadaje się do wielokrotnego w ciągu dnia łączenia i rozłączania, jak to ma miejsce w znanych zamkach samoprzyczepnych tego rodzaju, ponieważ jest przeznaczona do trwałego łączenia, a przy każdym otwieraniu zamka pewna liczba jej pętlic ulega zniszczeniu.

Nieelastyczna taśma włókiennicza jest wykonana korzystnie ze znanego weluru nylonowego lub perlonowego, którego jedna strona ma postać pętlicową samoprzyczepną. Taśmę włókienniczą taką tnie się na żadaną szerokość z szerokiej wstęgi materiału za pomocą znanych kralajnic.

Poza tym w celu umocnienia lub usztywnienia taśmy nośnej taką szeroką wstęgę materiału korzystnie skleja się lub zszywa z jedną lub wieloma warstwami materiału nośnego odpornego na gotowanie.

Na fig. 3 jest przedstawione połączenie samoprzyczepne utworzone z pętlicowatej, negatywowej warstwy 4 i kształtki zatraskowej 14 oraz przewodnika 10. Ponieważ taśma włókiennicza 1 dolega do wypukłej powierzchni ciała, występująca siła rozciągająca ma składową, dzięki działaniu której warstwa przyczepna 4 i kształtka zatraskowa 14 w połączeniu z przewodnikiem 10 pozostają stale dociśnięte do siebie, co zapobiega rozłączeniu się połączenia kształtki zatraskowej 14 z warstwą przyczepną 4. Dzięki takiemu układowi połączenia samoprzyczepnemu opisanemu powyżej nie stawia się wysokich wymagań wytrzymałościowych, co umożliwia wykonanie wewnętrznej warstwy pętlicowej 4 z bardzo cienkich nitek wielowłóknowych, lub też zastosowanie lekkiej i luźnej tkaniny lub dzianiny welurowej, którą w celu umocnienia podkleja się jedną lub wieloma warstwami materiału odpornego na gotowanie, dzięki czemu taśma wytworzona w ten sposób jest nie tylko tania i lekka lecz również cienka i przyjemna w dotyku.

Skuteczność połączenia samoprzyczepnego zyskuje na tym, że kształtka zatraskowa 14 jest wykonana jako nieelastyczna a taśma włókiennicza 1 korzystnie jako elastyczna.

Przewodnik 10 umożliwia osobie noszącej stanik dopasowanie obwodu stanika do ciała również wtedy, kiedy zamek przestawny znajduje się poza polem widzenia, ponieważ końcówka 1b taśmy włókienniczej jest dokładnie prowadzona przez przewodnik 10. Poza tym przewodnik 10 uniemożliwia samoistne rozłączenie się zamka podczas prania, zwłaszcza w pralce. Ponadto język 11 przewodnika 10 wykonany z tworzywa sztucznego nie dopuszcza do różnic w kurczeniu się nieelastycznej kształtki zatraskowej 14 i elastycznej lub nieelastycznej taśmy włókienniczej 1.

Kształtkę zatraskową 14 korzystnie stanowi kawałek tak zwanej taśmy grzybkowej, w której wystające organy zatraskowe mają postać zgrubiałych wypustów o kształcie grzybów a nie haków. Części samoprzyczepne ukształtowane w ten sposób, na skutek większej stateczności pojedynczych elementów zatraskowych, cechuje większa początkowa siła przyczepności niż w przypadku warstw przyczepnych o hakowatej postaci pojedynczych elementów przyczepnych. Grzybkowate elementy przyczepne naprężają jednak znacznie silniej pętlice współdziałającej z nimi warstwy przyczepnej, zmniejszając żywotność połączenia samoprzyczepnego. Dzieje się tak dlatego, że na skutek wspomnianej stateczności połączenia procentowo więcej elementów grzybkowych zająłoby się z pętlicami niż to miało miejsce w przypadku elementów hakowych. Poza tym elementy hakowe są bardziej miękkie i podatne. Jednak ich początkowa siła przyczepności jest odpowiednio mniejsza.

W przedstawionym przykładzie wykonania najistotniejszą jest początkowa siła przyczepności połączenia, ponieważ rozłącza się je bardzo rzadko tylko w celu przeprowadzenia regulacji długościowej.

Umożliwia to stosowanie kształtek zatraskowych o minimalnej powierzchni przyczepnej, co korzystnie wpływa na zakres regulacji.

Na fig. 4 jest przedstawiona końcówka 1b taśmy włókienniczej zaopatrzona w przewodnik 10 i kształtkę zatraskową 14 przed połączeniem jej z wewnętrzną, welurowatą, pętlicowatą, negatywową warstwą przyczepną 4. W tym położeniu można nastawić zamek na żądany otwór.

W celu przeprowadzenia regulacji długościowej osoba zakładająca stanik musi wsunąć palec w pętlę 15,

nastawić żadaną długość i wysunąć palec z tej pętli, a przy tym docisnąć kształtkę zatraskową 14 do warstwy przyczepnej 4 wytwarzając w ten sposób połączenie między nimi. Niepotrzebne jest przy tym szczególne ustawianie kształtki zatraskowej względem warstwy przyczepnej 4, ponieważ końcówka 1b taśmy jest prowadzona po taśmie włókienniczej 1 za pomocą przewodnika 10. Jeżeli trzeba zmienić nastawioną długość, to postępuje się w ten sam sposób, przy czym po włożeniu palca do pętli 15 trzeba najpierw odłączyć kształtkę zatraskową 14 od warstwy przyczepnej 4. Wolna końcówka 1b taśmy daje się łatwo przesunąć po wewnętrznej powierzchni taśmy włókienniczej 1 za pomocą przewodnika 10. Z chwilą nastawienia na żadaną długość, wysuwa się palec z pętli 15 i ewentualnie dociska kształtkę zatraskową 14 do warstwy przyczepnej 4 ustanawiając w ten sposób połączenie pomiędzy nimi na nowej żadanej długości obwodu stanika.

W przypadku zastosowania tego przestawnego zamka pętlicowego jako plecowego zamka stanika, w sposobie przestawienia tego zamka nic się nie zmienia. Łącznik 3 trzeba tylko zastąpić, jakimś znanym rozłącznym łącznikiem. W takim przypadku końcówka 2 miseczki stanika będzie odpowiadała plecowej końcówce miseczki stanika, a końcówka 1a taśmy będzie doczepiona do przeciwnej części plecowej miseczki stanika, nie przedstawionej na rysunku. Końcówka 1a taśmy włókienniczej 1 w odmiennym wykonaniu korzystnie obiega cały obwód stanika i jest przszyta do dolnego jego obrzeża. W takim przypadku końcówka 1a taśmy włókienniczej 1 dobiega do przeciwległej końcówki miseczki stanika i w miejscu tym jest połączona w znany sposób z rozłącznym łącznikiem 3.

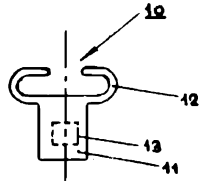
We wszystkich podanych przykładach wykonania rozłączny zamek samoprzyczepny zawiera warstwę przyczepną 4, kształtkę zatraskową 14 i przewodnik 10. Zamek ten umożliwia regulację długości obwodu stanika w określonym zakresie oraz zabezpieczenie położenia końcówki 1b taśmy włókienniczej 1. W położeniu tym końcówka ta płasko i nieprzesuwnie dolega do taśmy włókienniczej 1.

Ponieważ przewodnik 10 nie spełnia funkcji mocowania i nie pozostaje pod naprężeniem, pętla 12 ma otwór dostatecznie obszerny aby umożliwił swobodne przeciąganie końcówki 1a taśmy włókienniczej 1 przez pętlę 12. Takie rozwiązanie eliminuje wady znanych elementów przesuwnych.

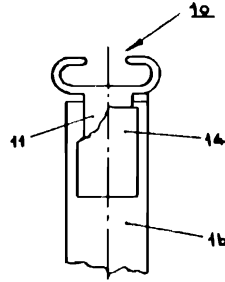
Zastrzeżenia patentowe

1. Przystawny zamek pętlicowy zawierający samoprzyczepną taśmę włókienniczą, zwłaszcza do wyrobów gorseciarskich oraz element łącznikowy lub spinający, zaopatrzony w co najmniej jedno żebro mocujące, wokół którego jest owinięta taśma włókiennicza, która po stronie wewnętrznej jest ukształtowana w postaci welurowatej, pętlicowatej, negatywowej części przyczepnej, oraz wyposażony w pozytywową kształtkę zatraskową oraz przewodnik zaopatrzony w pętlę, z n a m i e n n y t y m, że na jednej końcówce (1b) taśmy włókienniczej (1) pomiędzy wewnętrzną, negatywową, pętlicową warstwą przyczepną (4) taśmy włókienniczej (1) a pozytywową kształtkę zatraskową (14) jest tak umiejscowiony i zamocowany przewodnik (10) że umożliwia pozytywowej kształtce zatraskowej (14) utworzenie trwałego połączenia samoprzyczepnego z negatywową, wewnętrzną, pętlicową warstwą przyczepną (4) taśmy włókienniczej (1), rozłączanego wyłącznie w przypadku potrzeby regulacji długościowej.
2. Przystawny zamek pętlicowy według zastrz. 1, z n a m i e n n y t y m, że ma taśmę włókienniczą (1) elastyczną i/lub nieelastyczną, korzystnie tkaną lub dziewioną.
3. Przystawny zamek pętlicowy według zastrz. 1, z n a m i e n n y t y m, że taśma włókiennicza (1) jest wykonana przez pocięcie elastycznej lub nieelastycznej tkaney lub dziewionej wstęgi materiału na paski o żadanej szerokości.
4. Przystawny zamek pętlicowy według zastrz. 1, albo 3, z n a m i e n n y t y m, że taśma włókiennicza (1) jest połączona za pomocą klejenia, szycia lub zgrzewania z jedną lub wieloma warstwami materiału nośnego odpornego na gotowanie, w celu jej umocnienia.
5. Przystawny zamek pętlicowy według zastrz. 1, z n a m i e n n y t y m, że kształtka zatraskowa (14) jest wykrojona z nadaniem jej odpowiednich wymiarów z korzystnie nieelastycznej taśmy zaopatrzonej w grzybkowate występy.
6. Przystawny zamek pętlicowy według zastrz. 1, z n a m i e n n y t y m, że przewodnik (10) jest wykonany z tworzywa sztucznego.

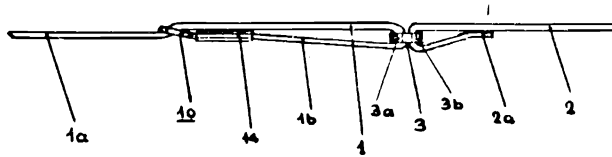
Fig. 1

Fig. 2

Fig. 3

Fig. 4

